

ното сръдство да ся възпре належащата непрѣсмѣтана злочестина....

— Добръ, рече Дукътъ да бѣде, но нека свыкамы съвѣтъ и да разискамы работѣтъ.....

— Врѣме за разискваніе и за думы не е вече. Върнитѣ отъ само себе си, или е венчко изгубено.

— Двоеніето трая за нѣколко врѣмя, и ходатай-тъ говоряше още, когато вратата на стаитѣтъ пада съ изручаваніе и крамолицитѣ ся появяватъ заплашителны прѣдъ Подкралѣ, выкащещъ буйственно. Долу берницитѣ! Смъртъ на насилницитѣ!

Обсаденъ въ ложницѣтъ си, блѣдъ и растреперанъ, Дукътъ отговаряше *Si hijos mios, todo se hara lego!* (Ей сега дѣца мой, ей—сега ще ся сбѣде исканіето ви). И тутакси подписва разны порѣзки чрѣзъ които упразнява или направя по умѣренны даждіята които бѣхж наложены на всички нѣща които сѣ за яденіе, и едни отъ тѣзи порѣзки даваше на тѣзи които го бѣхж обградили, други въргаше прѣзъ прозорцитѣ, на буйствующій народъ като ся мѣчаше да обори выковетѣ му съ гласѣтъ си който ся не чувеше.

— Много късно! напраздно! отговаряше хылядо-гласното рыканіе на необузданното множество.

— Това вече не стига! прилагатъ тѣзи които прочитѣтъ порѣкитѣ.

И съ голѣмы выкове принуждаватъ Подкралѣ Неаполскый, прѣдставителя на Испанскѣтъ монархіѣ, да слѣзе отъ етѣпалата на царскитѣ палаты и да дойде на стѣгдѣтъ да прави съезъ сгѣнѣтъ прѣговоры за примиреніе.

За половинъ часъ врѣме Дукъ Аркскый бѣде обрѣмененъ съ благодаренія отъ едни и съ хулы отъ други. Първытѣ колѣнопрѣклонно цѣлувахж рѣцѣтъ му, вторытѣ го заплашвахж съ бушници или и съ мечеве..... И тѣй увличанъ въ такъвѣзъ баркотіѣ, въ таквозъ смущеніе на и-